

[Indenrigsministeren.]

lige Fordele for nogen. Det er klart, at var saadanne Krav blevet opretholdt af Organisationerne, og havde de fundet fornøden Tilslutning her i Rigsdagen, vilde det have hindret denne Lovs Gennemførelse. Altsaa, bag det ærede Medlem Hr. C. J. F. Svens Ændringsforslag staar ikke, tør man sige, Apotekerfaget, ikke Apotekerne og ikke Farmaceuterne. Staar der Apotekere bag, kan det kun være Enkeltmænd, hvem Tiden paa dette Omraade er løbet fra, og som ikke endnu er i Stand til at erkende dette.

Korsgaard: Jeg vil gerne knytte et Par Bemærkninger til § 48. Efter mine Begreber betyder § 48, saaledes som den bliver udformet efter Ændringsforslag Nr. 60, at det i Virkeligheden statsøkonomisk set er en helt anden Apotekerlov, der nu vedtages, end den, der blev forelagt. Jeg vil henvise til mine Bemærkninger ved Sagens første Behandling, hvor jeg udtalte, at jeg fandt det ganske uforsvarligt, at man satte et saa stort Millionbeløb af Obligationer i Omløb, som der den Gang var Tale om. Det er mig en stor Tilfredsstillelse, set fra et statsøkonomisk Synspunkt, at Loven paa dette Punkt er blevet ændret i en ganske overordentlig Grad. Hvem der skal have Prisen herfor, Udvalget eller Finansministeren, derom kan jeg jo ikke vide noget bestemt. Jeg mener derimod at kunne gaa ud fra som givet, at det i hvert Tilfælde ikke kan være den højtærede Indenrigsminister, som kan have Æren derfor, saasom han dels har foreslaaet de mange Millioner, og dels i en Replik til mig mente, at det var en Ting, der var ret ligegyldig. Men takket være Lovens Ændring saa forekommer det mig, at der rejser sig Spørgsmaal, som ikke rejste sig, saaledes som Lovforslaget først var udformet. Der kan jo nemlig stort set ske to Ting, idet man dog naturligvis først som Udgangspunkt maa vide, hvor mange Millioner man har at begynde med, som man kan anvende til at købe Apoteker for. Det er et Spørgsmaal, jeg maaske selv kunde besvare, men for at faa et autoritativt Svar retter jeg herved Spørgsmaalet til den højtærede Minister. Naar vi nu altsaa faar at vide, at saa og saa mange Millioner kan man begynde med, kan der ske et af to, enten at der melder sig færre Apoteker til Salg, end der svarer til det Beløb, der haves, og som man gerne vil have anvendt, eller omvendt, der kan melde sig flere Apoteker til Salg, end man har tænkt sig.

Nu vil jeg da gerne spørge, efter hvilke

Regler man agter at gaa frem saavel i det ene som i det andet Tilfælde. Der kan jo blive mange forskellige Hensyn at tage, jeg vil pege paa et saadant, som jeg tror kan have en vis Betydning med Hensyn til, om man vil foretrække det ene Apotek eller det andet, nemlig dette, at den øjeblikkelige Indehaver af det Apotek, der ønskes solgt, er en gammel Mand, maaske en ret gammel Mand. Jeg kan ikke tænke mig andet end, at den højtærede Minister meget vel kan se, at der foreligger et Problem; om han kan svare derpaa, er maaske ikke saa sikkert, men foreløbig stiller jeg altsaa Spørgsmaalet.

C. J. F. Sven: Hvorvidt Apotekerne, der skal afløses, er mere eller mindre glade ved Lovforslaget, skal jeg lade ligge. Jeg tror jo nok, at Glæden, hvis Loven kommer til at foreligge endelig i den Form, hvori den nu foreslaas, og med de Erstatningssummer, der herefter kan forventes, noget vil smuldre hen.

I øvrigt skal jeg gøre en Bemærkning med Hensyn til Spørgsmaalet om Ekspropriationsbestemmelserne. Den højtærede Minister mente, at Rigsdagen tidligere havde vedtaget Love, hvorved man fastsatte visse Direktiver, og at min Frygt for en Krænkelse af Grundloven derfor var ganske uforuden. Det er fuldstændig rigtigt, at Rigsdagen har vedtaget saadanne Love, men det er jo et Spørgsmaal, om det er rigtigt, at den har gjort det. Hvad specielt angaar Loven om Len og Stamhuses Overgang til fri Ejendom, har jeg ikke haft noget Ansvar for den; men i øvrigt forekommer det mig, at denne Lov ikke i samme Grad som den, der her er Tale om, gaar ind paa at sætte Grænser for, hvor stor en Erstatning der kan ydes, tværtimod indeholdt Loven om Len og Stamhuses Overgang til fri Ejendom en Regel om Ekspropriation, der gik ud paa at forøge den almindelige Erstatning, idet der i denne Lov staar, at naar man skal vurdere den afstaaede Jord, skal den vurderes til en Pris, som en forstandig Køber maatte antages at ville give for Jorden, saafremt den tilhørte en middelstor Bondegaard. Dermed er netop angivet, at man skulde have en større Erstatning end for Jorden, saaledes som den forelaa in concreto, og det er jo noget helt andet. Der er intet at indvende imod, at en almindelig Lov fastsætter, at der skal ydes en større Erstatning end den, der er omtalt i Grundloven; men naar man vil gaa hen og begrænse Grundlovens Erstatningsbestemmelser ved en almindelig Lov, mener jeg, at man maa reagere.